

ΤΡΟΜΟΚΡΤΙΑ

ΜΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

«Τι οπλίζει νέους ανθρώπους να σπέρνουν τρόμο στο όνομα του Ισλάμ»

Παρίσι, Νίκαια, Δρέσδη, Βιέννη: 4 τρομοκρατικές επιθέσεις σε ένα μήνα. Ακόμη και πέντε χρόνια μετά την ατέλειωτη νύχτα στο Παρίσι με 130 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες, η τρομοκρατία στον όνομα του Ισλάμ δεν έχει νικηθεί στην Ευρώπη. Οι πολιτικοί συνεχώς κάνουν λόγο για ενίσχυση των ελέγχων στα σύνορα, υπόσχονται στενότερη συνεργασία των αρχών ασφαλείας και ζητούν αυστηρότερες πρακτικές απέναντι σε ισλαμιστές.

Οι επιθέσεις δείχνουν ότι ο κίνδυνος ελλοχεύει από μεμονωμένους δράστες, που δεν είναι ενταγμένοι σε δίκτυα ομοϊδεατών τους. Τι είδους άνθρωποι είναι; Τι είναι εκείνο που τους παρακινεί σε τρομοκρατικές πράξεις; Ο Ολιβιέ Ρουά, Γάλλος εμπειρογνώμων σε θέματα ισλαμισμού, κάνει λόγο για μια νέα γενιά Σαλαφιστών που δεν έχουν κανένα ενδοιασμό στο να χρησιμοποιήσουν βία. «Εκείνο που διαπιστώνουμε είναι ότι πρόκειται για νέους ανθρώπους δεύτερης γενιάς αλλά και προσηλυτισμένοι στην ακραία και βίαιη εκδοχή του Ισλάμ». Χωρίς να έχουν περάσει χρόνια ή μήνες διαβάζοντας το Κοράνι ή να έχουν συμμετάσχει στη θρησκευτική ζωή, θέλουν να είναι καλύτεροι μουσουλμάνοι από τους γονείς τους και εντυπωσιάζονται από την Τζιχάντ. Δηλώνουν ότι το Ισλάμ είναι η απόλυτη, η πιο «καθαρή θρησκεία».

Ο κοινωνιολόγος Φέλιξ Ροσμάιαλ, που ζει στην Φρανκφούρτη και συμμετέχει σε ερευνητικό πρόγραμμα με θέμα τη Τζιχάντ, κάνει λόγο για νέους, άνδρες και γυναίκες, που θέλουν να αποδείξουν ότι είναι σε θέση να ανταποκριθούν σε ορισμένες προσδοκίες ακόμη και κάνοντας χρήση βίας. Νέοι άνθρωποι με προβλήματα που στο δρόμο προς την ενηλικίωση είναι επιρρεπείς στην τζιχαντιστική προπαγάνδα.

Ο Τόμας Μίκε ξέρει τέτοιους ανθρώπους. Είναι πρόεδρος του Δικτύου Πρόληψης της Βίας (VPN) με ειδικό βάρος στην αποριζοσπαστικοποίηση τρομοκρατών. «Γνωρίζουμε ότι άνθρωποι με ασταθή χαρακτήρα ή που βρίσκονται σε κρίσιμη φάση της ζωής τους γίνονται εύκολος στόχος στρατολόγησης», υποστηρίζει. «Δηλαδή η προσωπική κατάσταση παίζει μεγάλο ρόλο». Από την επαφή των συνεργατών του Δικτύου με φυλακισμένους ισλαμιστές φαίνονται και τα όρια στις προσπάθειές επανένταξή τους. Ο Μίκε υποστηρίζει ότι δεν θα πρέπει κανείς να διατηρεί την αυταπάτη ότι θα σταματήσουν να γίνονται τρομοκρατικές επιθέσεις.

Το δυναμικό των λεγόμενων εν υπνώσει ισλαμιστών ανέρχεται γύρω στους 620. Στις γερμανικές φυλακές υπάρχουν πάνω από 130 ισλαμιστές σύμφωνα με έρευνα της Frankfurter Allgemeine Zeitung.

Πολλά από τα προγράμματα αποριζοσπαστικοποίησης στις φυλακές δεν μπορούν να γίνουν στο βαθμό που πρέπει, όπως έχουν σχεδιαστεί, λέει ο εγκληματολόγος Γενς Μπόρχερτ. Άλλα εκείνο που κάνει την κατάσταση πιο δύσκολη και επικίνδυνη είναι ότι η ισλαμιστική τρομοκρατία δεν χρειάζεται οργανωμένη δομή υπό την κλασσική έννοια του όρου, ούτε οργανωμένη ιεραρχία που να δίνει εντολές. Αρκούν χαλαροί δεσμοί ανάμεσα σε μεμονωμένους ισλαμιστές που δρουν και χωρίς να έχουν πάρει από κάποιον διαταγή.

Πηγή: Deutsche Welle(διασκευή)

Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου 2020 18:58 UPD:19:03

REUTERS/LISI NIESNER

ΚΕΙΜΕΝΟ 2

<https://www.alfavita.gr/sites/default/files/styles/default/public/imperialism.jpg?itok=HhTzrwDY>

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 3

Το πλατύ ποτάμι(απόσπασμα)

Γιάννης Μπεράτης

ΤΟ ΠΛΑΤΥ ΠΟΤΑΜΙ, είναι το πιο σημαντικό πεζό έργο που αναφέρεται στον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940. Ο συγγραφέας υπηρέτησε ως εθελοντής με το βαθμό του ανθυπολοχαγού. Αποστολή του στο μέτωπο ήταν να μεταδίδει, σε ιταλική γλώσσα, προπαγανδιστικά μηνύματα προς τους Ιταλούς στρατιώτες, από μεγάφωνα τοποθετημένα στην πρώτη γραμμή.

Ο Μπεράτης, χωρίς να περιγράφει μάχες και ηρωικά κατορθώματα, καταφέρνει να δώσει το ήδος και το σεμνό ηρωισμό εκείνων των ανδρών που δημιούργησαν το έπος του 1940. Ιδιαίτερα εντυπωσιακή είναι η αφήγηση της επιστροφής του στρατού μας, ενός στρατού που οπισθοχωρούσε, ενώ ήταν νικητής.

Στο απόσπασμα ο Διοικητής Σγουρός —μια από τις πιο συμπαθητικές μορφές του βιβλίου— που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του μετώπου, στέλνει δυο στρατιώτες, «κήρυκες», όπως τους λέει, στις ιταλικές γραμμές, για να ζητήσει ολιγόωρη ανακωχή, με σκοπό να θάψουν οι αντίπαλοι τους νεκρούς που κείτονται ανάμεσά τους. Η πρότασή του δε βρίσκει ανταπόκριση.

Η ώρα περνούσε. Ο Σγουρός ανησυχούσε πολύ για τους «κήρυκες» που δεν επιστρέφανε. Τι διάολο! Τι διάολο πάθανε, έλεγε κάθε τόσο. Μα σε κάποια στιγμή ένας στρατιώτης πήδηξε ανάμεσά μας κι είπε βιαστικά: «Ήρθανε! Ήρθανε, κύριε Διοικητά!».

Ο Σγουρός τινάχτηκε ολόρθιος: Μπρος, λοιπόν! Φέρ' τους. Τι τους κρατάς;

Είναι ακόμη κάτω, κύριε Διοικητά. Τηλεφώνησε ο «Τέταρτος»* πως φτάσανε κι ανεβαίνουν.

Γρήγορα! Γρήγορα! Να 'ρθουν γρήγορα! αδημονούσε ο Σγουρός που πότε καθότανε και πότε σηκωνότανε πάλι απότομα για να κοιτάξει γύρω του το σκοτάδι, βάζοντας για προφύλαγμα πάν' απ' τα μάτια του την ανοιγμένη παλάμη του.

Μετά καμιά δεκαριά λεφτά παρουσιαστήκανε κι οι δυο τους, λαχανιασμένοι μα χαρωποί και γελαστοί, όπως όταν πριν ξεκινήσουν.

Κατεβήκανε, όπως τους είπε, και σαλπίζανε, έλεγε ο λοχίας — αυτός κράταγε ψηλά (όπως πάλι του 'πε) το κοντάρι με το άσπρο πανί...

Καλά καλά, αυτά τα ξέρουμε, τον διέκοφτε ο Σγουρός. Σας ακούσαμε. Μετά; Μετά να μας πεις.

Μετά όλο και πλησιάζανε κι όλο σαλπίζανε. Ο Δημήτρης, από δω, θα του φουσκώσανε τα πλεμόνια...

Ναι, ναι — λοιπόν;

Ε! δεν έχει λοιπόν, κύριε Διοικητά. Προχωρήσανε ως τις γραμμές τους, κι όταν τις είδανε, σταματήσανε και περιμένανε — προσοχή! όπως πάλι τους είχε πει.

Ναι, παιδί μου. Μετά, σου λέω, ξεφυσούσε κι αναταραζότανε σύγκορμος ο Σγουρός, που 'χε πάλι καθίσει δίπλα στη φωτιά και την ανασκάλευε και τη γέμιζε ολόκληρη μ' ένα ξύλο που είχε αρπάξει από κάπου δίπλα του.

Μετά, αφού περιμένανε λίγα λεφτά, από κάτι απέναντί τους χαρακώματα ξεπεταχτήκανε καμιά δεκαριά στρατιώτες κι ένας επιλοχίας, του φαίνεται... Ρηχά χαρακώματα, κύριε Διοικητά, τίποτα της προκοπής — κι ήρθανε σ' αυτούς σιγά σιγά με προτεταμένα τα όπλα τους, άκου! σα να φοβόντουσαν! ενώ αυτοί οι δυο τους μένανε πάντα ακίνητοι και προσοχή. Τότε χαιρέτισα κι έβγαλα απ' την τσέπη μου το γράμμα και τους έδειχνα. Μα σαν πλησιάσανε πιο πολύ ακόμη κι είδανε καλά την άσπρη σημαία, όλα αλλάξανε μεμιάς, κύριε Διοικητά. Ποιος ξέρει τι τους πέρασε απ' το μυαλό — μα να σου πω την αλήθεια, νομίζω πως τους φάνηκε πως τους φέρνουμε Ειρήνη. Ε! και τότε να δεις αγκαλιάσματα και φιλιά και περιποίηση και ζήτω και χοροπηδήματα από παντού. Βλέπεις δεν ήξερα να μιλάω — κι ούτε καταλάβαινα, να πάρ' η οργή, τι μου λέγανε.

Ο Δημήτρης, ο σαλπιγκής, δίπλα του, κουνούσε σε κάθε φράση που έλεγε επιβεβαιωτικά το κεφάλι του και κοιτούσε αλληλοδιαδόχως έμμονα* πότε το Σγουρό, πότε εμένα, πότε εκείνον μέσα στα μάτια, έτσι με κάποια έκφραση θαυμασμού και ικανοποίησης, μα σα να μην είχε λάβει κι αυτός μέρος σ' όλα αυτά κι ήτανε ένας απλός ακροατής, σαν κι εμάς. Ήτανε φανερό πως ο λοχίας τού επιβαλλότανε και πως αυτός, ό,τι και να 'κανε, ήτανε και θα 'μενε πάντα στη ζωή του ένας κομπάρσος*.

Τότε τους βάλανε στη μέση και προχωρήσανε όλοι μαζί για το χωριό. Όλο κάτι τους λέγανε και τους φωνάζανε, κι αυτοί όλο κουνούψανε τα κεφάλια τους και χαμογελούσανε — τι άλλο να κάνουν; δεν είν' έτσι κύριε Διοικητά; Αφού δεν καταλαβαίνανε γρυ απ' όλα τούτα.

Ναι, ναι, μουρμούρισε ο Σγουρός που όλο ανασήκωνε τις πλάτες του κουβαριασμένος μπρος στη φωτιά, μα δε βρίσκει το λόγο γιατί και να χαμογελάνε...

Ε! έτσι το λέει ο λόγος δηλαδή. Κι έτσι, όπως είπε, όλοι μαζί και χωρίς να συναντάνε πουθενά κανέναν άλλο —μα ψυχή πετούμενη που μας λέει— φτάσανε τα πρώτα σπίτια του χωριού. Εκεί, κύριε Διοικητά, εκεί είναι μαζεμένοι όλοι τους κι ας του τρυπήσουν αυτουνού τη μύτη αν είναι αλλιώς. Στα σπίτια, και κάτω απ' τα σπίτια θα 'χουνε κάνει τα αμπριά* τους — μέσα και κάτω απ' τα θεμέλια δηλαδή. Να, ας το πει κι ο Δημήτρης.

Ο Δημήτρης είπε κι αυτός: «Ναι».

Περνάγαμε, εξακολούθησε ο λοχίας, κι όλα τα παράθυρα ανοιγόντουσαν και μας κοιτούσαν — το 'να κεφάλι πάνω στ' άλλο (εγώ τουλάχιστον, και για δικό μου λογαριασμό, τους υπολογίζω αυτούς εκεί μέσα ως τρεις λόχους, κύριε Διοικητά), έτσι στα μουγκά και με περιέργεια που δεν ξέρανε τι είναι. Και μετά, αφού προχωρήσανε αρκετά μες στο χωριό, μας μπάσαν σε μια μεγάλη αυλή και μας κάναν νοήματα να περιμένουμε. Αυτός κρατούσε πάντα το γράμμα, όπως του 'χανε πει, και δεν το 'δινε σε κανέναν αν δεν παρουσιαζόταν κάποιος «επικεφαλής» για να το δώσει επίσημα. Γύρω τους είχε μαζευτεί ένα τέτοιο μπουλούκι από φαντάρους Ιταλούς, που τους τρώγανε με τα μάτια τους, θαρρείς, κύριε Διοικητά, κι όλο γυροφέρνανε γύρω τους.

Επιτέλους, από κείνη τη μεσιανή πορτούλα βγήκε κάποιος —ανθυπολοχαγός θες ήτανε; υπολοχαγός; πού να ξέρει κι αυτός που αυτοί οι διαόλοι φορούν άστρα κι αστράκια παντού, από κουμπότρυπα μέχρι κολάρο— και στάθηκε κι αυτός προσοχή μπροστά μας. Χαιρέτησα, χαιρέτησε κι αυτός, και του 'δωσα το γράμμα, που το πήρε και ξαναχώθηκε μες στο σπίτι.

Καλά, καλά. Πολύ καλά, έλεγε ο Σγουρός που παιδευότανε πάντα με τη φωτιά αν και με τα μάτια του κολλημένα στο πρόσωπο του ορθού λοχία που φωτίζότανε κι αυτό κατακόκκινο απ' τις φλόγες.

Κι υστέρα όλοι αυτοί που ήτανε γύρω τους τους βάλανε κάπου να καθίσουν μες στην αυλή κι όλο γυρίζανε και γυροφέρνανε γύρω τους, αλλά και σε απόσταση, σάμπως να 'τανε οι δυο τους τίποτα άγρια θεριά. Τότε σηκώθηκα, κι όπως μου 'χες πει, κύριε Διοικητά, τους τράταρα τσιγάρο. Στην αρχή δε 'θέλαν (κάναν δηλαδή πως δε θέλουν), μα σαν είδαν καλύτερα το κουτί τον «Άσσο», ριχτήκαν όλοι πάνω μας σα λιμασμένοι. Παπαστράτο! Παπαστράτο! φωνάζανε όλοι μαζί — και δώσ' του βουτιά στο πακέτο. Ε! σε τρία, για να μην πει πέντε λεφτά, κύριε Διοικητά, και τα δέκα πακέτα που μας είχατε δώσει για να τους μοιράσουμε, γενήκανε άφαντα.

— Όστε τον ξέρουνε τον Παπαστράτο! γελούσε ο Σγουρός κουνώντας βαριά το κεφάλι του, με τη στενή του κάσκα στην κορφή κορφή, δεξιά κι αριστερά πάν' απ' τις φλόγες.

— Αν τον ξέρουνε λέει! Όλοι σαν κοράκια πέσανε επάνω και σ' ένα λεφτό δεν είχα πια πακέτο στις τσέπες μου, ούτε στο σακίδιό του ο Δημήτρης. Γλέντι τρικούβερτο κάνανε σου λέω, κύριε Διοικητά — χαρά κι άγιος ο Θεός! ακόμη λίγο και θα χορεύανε.

— Καλά — και μετά;

Από μέσα (φαίνεται πως τα πράματα κάπου σκαλώσανε) ακούγανε συνεχώς (ας ήταν η πόρτα κλειστή) κουδουνίσματα κι αδιάκοπες τηλεφωνικές κλήσεις. Ε! που να πάρ' η οργή που να μην ξέρει αυτός Ιταλικά να καταλάβει κάτι... Εκεί θα 'πρεπε να 'ναι κάποιος που να ξέρει κάπως αυτά τα ιταλικά.

— Ξέρεις, Μπεράτη, τον διέκοψε ο Σγουρός, πως κάναμε μεγάλη βλακεία που δε σε ντύσαμε εσένα στρατιώτη, και δε σε στείλαμε; Ε! που να πάρει η ευχή!

— Εγώ, κύριε Διοικητά, θα 'μουνα πρόθυμος — αλλά, καταλαβαίνετε, πρώτη μέρα που 'ρθα εδώ, κι έτσι ακατατόπιστος... δεν ήξερα ακόμη αν έχω το δικαίωμα να το ζητήσω... κι αφού δεν μου 'πατε κι τίποτα...

— Και δεν το 'λεγες, μωρέ παιδί! και δεν το 'λεγες! Αχ! με κάνεις και σκάω τώρα, μωρέ Μπεράτη! — κι ο Σγουρός με το τακούνι της μπότας του κοπάνισε μια γερή στο καταφλογισμένο κούτσουρο που ήτανε δίπλα του.

'Ελα, μωρέ λοχία — καλός και άξιος είσαι, μα κάνεις και δεκαπέντε ώρες να μας τα πεις, μωρέ παιδάκι μου.

Μα τι να σου πει, κύριε Διοικητά; Μήπως δε στα λέει...

— Είσαστε κουρασμένοι, παιδιά; είπε άξαφνα ο Σγουρός.

Μπα που είναι κουρασμένοι! Και να 'ναι λίγο κουρασμένοι, τι σημασία έχουν όλ' αυτά, κύριε Διοικητά. Άκου λοιπόν, το παρακάτω. Δεν τους είπες να σου τα πουν όλα με το νι και με το σίγμα; Λοιπόν κουδουνούσανε από μέσα, κουδουνούσανε, και φαίνεται πως γινόταν μεγάλη φασαρία και πως δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν και κάπως τα 'χανε χάσει, κύριε Διοικητά, έτσι που τους ήρθε ξαφνικά το γράμμα και δεν ξέρανε τι να κάνουν κι όλο ρωτούσαν από δω κι από κει για τι απάντηση να δώσουν και μου φαίνεται (ας μην καταλαβαίνω ιταλικά) πως δεν μπορούσαν να βρουν τον αρμόδιο κι ο ένας τους ξαπόστελνε στον άλλον — μια χάβρα*· χάβρα εβραϊκή δηλαδή, κύριε Διοικητά. Τους ακούγαμε, και μεις καθόμαστε απ' έξω, σε κείνο το παγκάκι που μας είχανε βάλει να καθίσουμε. Τώρα, μετά τα τσιγάρα, όλοι ήτανε δίπλα μας, γελούσαν κι όλο μας κάναν νοήματα — κι ένας λοχίας μέσα σ' ένα κράνος μάς έφερε να μας τρατάρει καφέ.

— Καφέ; Πώς καφέ μέσα στο κράνος; είπε ο Σγουρός.

— Ναι, καφέ με ζάχαρη· ανακατεμένα.

— Πώς καφέ με ζάχαρη;

— Να, έτσι, χοντροκομμένο καφέ με ζάχαρη· ανακατεμένα.

— Και πώς το τρώνε αυτό; ρώταγε πάλι ο Σγουρός — έτσι;

— Ναι, έτσι, κύριε Διοικητά· με τη χούφτα.

— Άλλο και τούτο! — και λοιπόν;

— Καλό ήτανε, δε σου λέω όχι, μα να σου πω την αλήθεια, ούτ' εγώ, ούτε ο Δημήτρης, στην αρχή, θέλαμε να πάρουμε — μα καταλαβαίνεις, για να μη τους προσβάλεις... πήραμε, επιτέλους, από μια χούφτα ο καθένας κι είπαμε κι ευχαριστώ. Και τότε μας φέρανε από δυο áσπρα ψωμάκια του καθενός και τυρί μέσα σε ασημένιο χαρτί, και δώσ' του όλο και μαζευόντουσαν γύρω μας, μας αγκαλιάζανε από παντού κι όλο κάτι λέγανε. Εκείνοι μιλούσαν ιταλικά, εμείς απαντούσαμε ελληνικά — ο Θεός κι η Ψυχή τους τι καταλάβανε· όσο καταλάβαμε κι εμείς. (Ο λοχίας κι ο Δημήτρης γελούσαν, βγάζανε απ' τις τσέπες τους το τυρί και τα ψωμάκια για να μας τα δείξουν — κι όλο θέλανε να μας προσφέρουν κι εμάς).

Όχι, όχι, ευχαριστώ, έλεγε ο Σγουρός κι εγώ. Εμείς φάγαμε — ας τα κρατήσουν αυτοί.

Κάτσαμε πολλή ώρα έτσι, ώσπου βγήκε πάλι εκείνος ο αξιωματικός από μέσα και του 'δωσε τούτο δω το γράμμα. Κι άκου να δεις! τώρα μόλις διάταξε να τους δέσουνε τα μάτια (που τους τα δέσανε αμέσως με δυο áσπρα μαντίλια), στην επιστροφή, αφού στον ερχομό είχανε δει ότι είχανε να δούνε! Άκου παλαβομάρες, κύριε Διοικητά!

Έστε έτσι, με κλεισμένα μάτια, τους γυρίσανε πίσω;

Ναι, έτσι, σα να παίζουμε την τυφλόμυγα τους πήραν και τους δυο τους κάτ' απ' τις μασχάλες, απ' τα δυο χέρια, και τους βγάλανε απ' την αυλή. Φαίνεται, κύριε Διοικητά, πως αυτοί στην αρχή τα χάσανε και γι' αυτό δεν τους κλείσανε τα μάτια, όταν πρωτοήρθανε — μα μετά, όταν τηλεφωνούσανε και ξανατηλεφωνούσανε και δώσ' του και ρωτούσανε παραπάνω, θα τους ήρθε ορισμένως το λούσιμο, γιατί ο αξιωματικός που μας είπε πως διάταξε να τους κλείσουν τώρα τα μάτια, βγήκε σαν πολύ μουδιασμένος απ' την πόρτα του σπιτικού και, μα την Παναγιά —ε, Δημήτρη;— σαν βρεμένη γάτα που κοιτάει να μη λερώσει ότι πατάει.

Ο Δημήτρης κι αυτή τη φορά είπε πάλι «ναι» και γελούσανε σιωπηλά μαζί με το λοχία, κουνώντας έτσι το κεφάλι του με την ανοιχτόχειλη εγγλέζικη κάσκα σα να τους οικτίρει όλους εκείνους τους απέναντι πέρα για πέρα. Όχι, ορισμένως, δεν ήτανε προκοπή μ' αυτούς εκεί.

Αλλά εμείς, κύριε Διοικητά, όπως σου 'πα κι όπως μας είπες, ό, τι είχαμε να δούμε το είδαμε από πριν. Ρηχά, τυποτένια χαρακώματα, κι όλοι τους κλεισμένοι μέσα στα σπίτια του χωριού που ορισμένως έχουνε σκάψει αμπριά από κάτω τους — και κατά την ιδέα μου τουλάχιστον: σ' αυτό μόνο το χωριό, τρεις λόχοι μέσα — τουλάχιστον τρεις λόχοι· βέβαια, τουλάχιστον τρεις λόχοι, ε, Δημήτρη;

Μετά μας πήραν έτσι και μας φέρανε ως εκεί που 'χαμε πρωτοφτάσει, μας λύσανε τα μάτια κι όλο μας χαιρετούσανε με χειραψίες και μ' αγκαλιές στους ώμους. Στου Δημήτρη την τσέπη, σώνει και καλά, βάλανε έναν αναφτήρα, και στη δικιά μου —ούτε κι εγώ ξέρω πώς βρέθηκε— ένα σουγιά. Τι να πεις, κύριε Διοικητά; τι να πεις; Νάτος ο αναφτήρας κι ο σουγιάς.

Ο Σγουρός περιεργαζότανε και τον ένα και τον άλλο πάνω απ' τη φωτιά, και μετά μου τους έδωσε και σε μένα.

Μπράβο, καλά τα καταφέρανε. Άιντε τώρα να ξεκουραστείτε. Πάρτε και τον αναφτήρα και το σουγιά σας και κρατήστε τους, έτσι για ανάμνηση, όταν με το καλό, δούμε καλή πατρίδα και γυρίσετε σπίτια σας. Άιντε — καληνύχτα. Και προσοχή μη στομαχίαστε με τ' άσπρα ψωμάκια και το τυρί τους!

Ο λοχίας κι ο σαλπιγκτής ο Δημήτρης χαιρετίσανε γελώντας και με δύο τρία πηδήματα χαθήκανε μέσα στη νύχτα.

«τέταρτος»: ο τέταρτος λόχος.

έμμονα: επίμονα.

κομπάρσος: (λ. ιταλική), βουβό πρόσωπο στο θέατρο, γενικά ένα πρόσωπο δευτερεύον σε μια υπόθεση.

αμπρί: (λ. γαλλική), καταφύγιο, όρυγμα στο εσωτερικό τοίχωμα του χαρακώματος.

χάβρα: η εβραϊκή Συναγωγή.

Νέα Ελληνική Λογοτεχνία (Β Λυκείου) - Βιβλίο Μαθητή ΟΕΔΒ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΘΕΜΑ Α:

A.1. Να αποδώσετε περιληπτικά το περιεχόμενο των τριών πρώτων παραγράφων του «ΚΕΙΜΕΝΟΥ 1» σε περίπου 60-80 λέξεις.

ΘΕΜΑ Β:

B.1. Να επαληθεύσετε ή να διαψεύσετε, με βάση το «Κείμενο 1», τις παρακάτω προτάσεις, γράφοντας στο τετράδιό σας δίπλα στο γράμμα που αντιστοιχεί σε κάθε πρόταση τη λέξη Σωστό ή Λάθος:

1.Οι πολιτικοί της Ευρώπης έχουν αρχίσει και αντιμετωπίζουν επαρκώς την τρομοκρατία του Ισλάμ.

2.Οι επιθέσεις των Ισλαμιστών επικεντρώνονται σε εξατομικευμένες και όχι οργανωμένες δράσεις.

3.Ο προσηλυτισμός των τρομοκρατών αφορά κατά βάση άτομα από δυσλειτουργικά κοινωνικά περιβάλλοντα.

4.Το φύλο παίζει καθοριστικό ρόλο στην επιλογή των τρομοκρατών , ώστε να διενεργήσουν τρομοκρατικές επιθέσεις.

5.Κατα κύριο λόγο, αυτοί που ασκούν τρομοκρατία είναι οι Μουσουλμάνοι πρώτης γενιάς, γιατί όσο περνούν τα χρόνια το θρησκευτικό αίσθημα ξεθυμαίνει στις νεότερες γενιές.

Μονάδες 10

B.2.α.Να εντοπίσετε τους τρόπους και τα μέσα πειθούς , που υπάρχουν στη δεύτερη παράγραφο του «KEIMENOY 1».

Μονάδες 8

B.2.β.Να εξηγήσετε το ρόλο των σημείων στίξης, στις φράσεις που είναι υπογραμμισμένες στη δεύτερη παράγραφο του «KEIMENOY 1».

Μονάδες 7

B.3.Στο «KEIMENO 2» επιχειρήστε να συσχετίσετε τη φράση «Στην κορυφή του παγόβουνου εντοπίζονται μόνο τα αίτια της τρομοκρατίας» με την εικόνα , που αποδίδεται στο σκίτσο. Να αναπτύξετε την επιχειρηματολογία σας σε περίπου 100-120 λέξεις.

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ Γ:

Γ.1.Να επισημάνετε δύο κειμενικούς δείκτες, που αναδεικνύουν το θεματικό κέντρο του αποσπάσματος .Να σχολιάσετε την απάντησή σας σε περίπου 60 λέξεις.

Μονάδες 7

Γ.2. Να εντοπίσετε δύο αφηγηματικούς τρόπους στο κείμενο , που προβάλλουν έναν χαρακτήρα ζωντάνιας και λυρισμού (αποτύπωση συναισθημάτων).

Μονάδες 8

ΘΕΜΑ Δ:

Δ.1. Το 2001 απετέλεσε κομβικό σημείο της ιστορίας, εξαιτίας της πτώσης των διδύμων πύργων και της ανάδυσης ενός καινούργιου σκοτεινού πολέμου, που ως στόχο έχει την πρόκληση του συναισθήματος τρομολαγνείας και τη διασπορά του φόβου. Σε μία επιστολή που καλείστε να απευθύνετε προς τους αρχηγούς των ισχυρών κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης να καταδείξετε τα συνηθέστερα αίτια των τρομοκρατικών επιθέσεων και έπειτα να θέσετε πιο συνοπτικά τις πιο άμεσες συνέπειες του φαινομένου αυτού κοινωνικής παθογένειας, σε μια έκταση περίπου 400-450 λέξεων.

Μονάδες 30